

ΛΙΓΩΔ ΣΤΥΧΟΔ

1

Η θάλασσα φουτκίνει
σὲν ζωντανὸν κορυτόν,
τὴν ἄγκυρα σηκώνει
ὁ ναύτης μὲ δύρτ.

Τὰ δάκρυα ποῦ χόνω
λυπήσου, Παναγιά! ..
Πατρίδα μου, σ' ἀφίνω,
μικρή μου, ἔχε γατά.

2

Χωρὶς' ἡ μοῖρα τοῦ; ἀνθρώπους.
τὰ φύλλ' ἀφίνουν τὰ κλαδιά,
τὰ μίτια βλέπουν, ἀλλούς τόπους
μὰ δὲν ἀλλάξει κ' ἡ καρδιά.

Τώρα πῦ ἡ νειότη μου σὲ χάνει
μὲν κλεῖς, γλυκεῖ μου καστανῆ ..
Αὐτὸς ποῦ φεύγει δὲν ξεχάνει,
αὐτὸς ποῦ μένει λιτανούει.

3

Οἱ πόθι μου ἀθωλούλουδα, δροπὰ τὰ ὄνειρατά μου
ἐστόλιζαν περήφανα τὸν ἀτυχὸν ἔρωτά μου.
κ' ἡ ποιεμένη μοῦ καρδιά, ἀγόρταγη, μεράλη
ἔγινηκε γὰρ χάρι τοὺς κρυτάλλιοι ἀνθογιάδι:
κ' ἡ ἀγάπη σου δουλλόγιστη καὶ δίχως νὰ τὴν μέλιτη.
σὲν πεταλούδα ἐβύζανε τῶν λουλουδιῶν τὸ μέλι.
Ναι, ἡ καρδιά σου ἔγνωρίζει τοῦ ἀλήθειαν τὸ ἀγαπόη.
μὰ ἡ πεταλούδα εἶχε φτερὰ κ' ἐπέταξε καὶ πάνι
καὶ τὸ γεργό της πέταγμα πρὸ τοῦ νὰ φύγῃ πάλι
ἐκρήμνης κ' ἔρρεγος κ' ἔγινε, τὸ ἀνθογιάδι
καὶ τὰ λουλούδα ἀπόμενην χλωμὰ καὶ μαραμένα ...
Τώρα ποῦ μ' ἀφίσαις ἔστι ἔγω γελῶ, φίρενα!
Τώρα γελῶ ... μὰ δὲν πετᾶς ἡ ἐλπίδα μακρού μας
τὰ γέλια εἶναι πικρότερα ἀπὸ τὰ δάκρυά μας.

4

Μέτ' ἡ τοῦ τυφλοῦ τοῦ ἔρωτα τὰ ὄλόκλειστα παλάτια
έκει ποῦ σὲ πρωτώδαινε τὰ θρυπιά μου μάτια
μιὰ ροδιδάφνη ἔνθιζε ἡ τὴν ὄψιν τῆς μικρῆ.
Η ροδιδάφνη εἶναι γλυκούς, δύμας πικράς μισίζει...
Ἐτσι καὶ σὺ τὴν ἄρα αὐτὴν ποῦ ἡ μοῖρά μας γωγέσι
έγινε γλυκεῖ τὴν ὄψιν σου καὶ τὴν καρδιά πικρή.

5

'Οταν κάποιος' ἀγρυπνῶντας
μέρ' ἡ τῆς νύκτας τὴν γαλήνην
κρυφοβλέπει, τὴν σελήνην
καὶ θυμάσια τὰ παληῆ,
μὴν ξεχνᾶς πῶς τέτοιας νύκτες
μὲ τὰ μάτια ἀγρυπνητέμενα
ἐκπετραγεῖς ἔμενα
ἡ τῆς αὐγῆς τὴν σιγαλίδ.

"Οταν κάποιος πηγαίνης
σὲ λεβάδια ἀνθοστρωμένα
καὶ συνάζεις ἔνα - ἔνα
ἄνθη ἀγροῦ ἡ ταῖς ἀργυρίαις,
πῶς πῶς κάπου εἰμι κρυμμένος
καὶ σὲν ὄνειρο θυμάσιον

πῶς ἐσύναζε μαζῆ, σου
τοῦ θουνοῦ τῆς κυκλαμιταῖς.

...

Κι' ἡ ποτὲ ἡ τὸ περιγιάλι
κύμα βλέπης ἀφρισμένο
νὰ ξαπλίνῃ κουρασμένο
καὶ νὰ κατέρι 'σὲν φωτιά,
μὴ δειλιάσῃς, καστανή μου,
γιατὶ μάσ' ἡ τὸ κύμα ἐκεῖνο
εἶναι δάκρυα ποῦ γύναι
γιὰ τὰ σὲ ἡ τὴν ξενηταῖς.

6

Ο γλωσσιός κι' ὁ θύνατος εἰν' ἀπ' τὴν ἴδια γέννα
καὶ τάφος εἰν' ἡ ξενηταῖς, μνῆμα τὰ μαῦρα ξένα...
Τώρα ποῦ ἔμπτος' ἡ πικρή τῶν γωρισμοῦ μας ὅρε
διὰ κάποτε σ' ἐπίκρανα συχώρεσε με τώρα,
κι' ἂν κάποτε ἔγιν' ἀφροδητή ἔγω 'ἢ τὰ δάκρεά σου
πὲς πῶς πεθίνω ἀπ' τὴν στιγμὴν ποῦ φεύγει μακρού μου
καὶ συλλογίσου πάλι
πῶς τῶν νεκρῶν τὰ κύματα τὰ συγχωροῦν οἱ ἄλλοι.

Εγκλησία

ΦΙΛΟΔΟΓΙΚΑ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥ ΚΩΝΙΤΑ ΔΣ - ΚΑΣΤΡΟΝ

'Ερατεινὴ Κόμη,

"Έχεις δίκαιον πικραπονούμενος, ὅτι σὲ ἐλησμόνησαι, ἐξιλεούμενος δύμας καὶ ἔγω τήμερον σοὶ παρέχω πανδοκίσιαν ἀνταξίαν τοῦ πνεύματός σου.

Δὲν είνε πολὺς χρόνος ἀφ' δυού ἐδημοσιεύθη ἐνταῦθα φυλλαδίον μὲ τυπογραφικὴν φιλοκαλίσαν ἀξίαν τῆς μικρὸν μετὰ τὸν Γουτεμβέργιον ἐποχῆς, καὶ μὲ περιεχόμενον τὸ δόποιον ἔφερε γενικὴν ἀναστάτωσιν εἰς τὴν γραμματικήν, τὸ συντακτικόν, τὴν μετρικὴν καὶ . . . τὸν στόμαχον τῶν ἀνγγυνωστῶν του. 'Επιγράφεται: «Ἀνθρωπὸς καὶ Χάρων» καὶ εἶναι «ποίημα πρωτότυπον ἐκπονηθὲν ὑπὸ Βασιλείου Χ. Σπεράντσακ ἐκ Σίρφου». Θὰ ἔγνωρίζεις μέχρι τοῦδε, ὅτι ἡ Σίρνος παρέγει τουρκάλια καὶ λευκούς νυκτικούς σκούρους, ἀλλ' οὐδέποτε θὰ ἐφεντάζεσθαι, ὅτι θὰ εὔρησκεις ἐν αὐτῇ σπουδαίους ἀνταγωνιστάς. 'Εν τούτοις δὲ. Σπεράντσας σὲ διέψευσεν, ἀφοῦ ἐκτὸς τοῦ προκειμένου ἔργου ἔχει καὶ ἄλλα τῆς αὐτῆς φιλοσοφικῆς ἀξίας, τὰ ὅποια ἐλπίζω, ὅτι θὰ σοὶ γνωρίσω λίαν ἐνωρίς.

**

"Ο "Ανθρωπὸς καὶ ο Χάρων" εἶναι ἀληθῶς πρωτότυπον ποίημα, διότι οὗτε διατοκηταλητίας ἔχει οὗτε μέτρον. "Ολα ἐν αὐτῷ εἶναι ἀμέτρητα, καὶ αὐτοὶ οἱ φιλολογικοὶ ἀδάμαντες, τοὺς ὅποιους τέσσον ἐπιμελῶς συλλέγεις ὁ φίλος μοι, Ραχοσυλλέκτης. Τοῦ θεοπετίου αὐτοῦ φιλοσοφικοῦ ἔργου προτάσσεται πρόλογος, διὸ τοῦ ὅποιου δῆθεν ἐμμέτρως πα-